

Nr 310.

Av herr **Werner**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående framställande av vissa krav från Sveriges sida vid de internationella uppgörelserna efter kriget.

Under hänvisning till det huvudsakliga i motiveringen i motionen nr 114 i första kammaren hemställes:

att riksdagen ville hos Kungl. Maj:t anhålla, att — i huvudsaklig anslutning till förestående detaljerade program — från Sveriges sida vid de internationella uppgörelserna efter kriget och särskilt i Moskva och Versailles samt hos Wilson framhållas följande krav:

1. Det sinnelag, den känsla för rätten, som besjälar Wilsons fjorton punkter, måste bli vägledande för organisationen av nationernas förbund samt följaktligen utöver nämnda punkters väsentliga innehåll även nedannämnda angelägenheter ställas i utsikt och i möjligaste mån redan nu närmare övervägas och förverkligas.

2. Östeuropa, centralmakterna, Asien och Afrika och alla neutrala inbjudas lojalt att delta i förhandlingarna likaväl som övriga stater i det tillämnade världsförbundet.

3. Nationalitetsfrågorna i Asien och Nordafrika lösas efter samma grunder som de europeiska. Urinvånarna i kolonialländer skyddas i sina mänskliga rättigheter och erhålla särskilda talmän vid förhand-

lingarna. Österns och Västerns olika väsenart komplettera varandra.

4. Östeuropas och centraleuropas nationalitetsgränser uppdragas ofördröjligen med ledning i första hand av folkomröstningar, och avgöranden med nya krigsoperationer förbjudas. De små östersjöfolkens, Esters, Letters och Litauers existens få därvid icke glömmas bort.

5. Sämjan mellan olika nationaliteter som skola leva samman i en stat måste också vara en internationell angelägenhet och ordnas slutgiltigt. (Se särskild motion nr 311.)

6. Kolonier få icke ägas av en viss makt, utan skola vara en gemensam tillhörighet för nationernas förbund, intill dess de kunna styras av sig själva och ingå i förbundet som nya stater.

7. Utan möjlighet till andlig gemenskap kan icke skapas någon levande gemenskap. Avslutningen av en naturlig statsbildning på nationalitetsprincipen. slutstenen på alla internationella inrättningar är ett världsspråk, som efter mellanfolklig överenskommelse inläres i alla skolor. (Se särskild motion nr 312.)

8. Sammanhållningen i ett nationernas förbund äventyras så länge harmoni saknas inom varje stat. Den sociala frågan, som ruvar bakom allt, är olöst men får icke förbliva att vara det. Slaveriet under kapitalet måste avlyftas. En broderlig mänsklighet utan klasskillnader är målet.

9. Lika viktigt för detta mål är den andliga frigörelsen, människornas karaktärsdanning. Den andliga kapitalismen och de andliga kartellerna, som ännu hyllas av alla partier, äro den yttersta fienden till en världsordning.

10. En i sak god författning är också en betingelse. Formaldemokrati bör vika för realdemokrati, d. v. s. en ordning som bygger på sinnelagets demokratisering och icke blott formernas. Människorna måste samlas under ledning av sanningar i stället för att splittras av läror och partier. Det gamla parti-väsendet ruinerar allt.

11. Människornas fullständiga avväpning är en livsfråga. Den allmänna värnplikten och det övriga nationella krigsväsendet avrustas. Nedsättning allenast i rustningarna hotar med nya äventyr och innebär inget löfte om upprättelse.

12. Respekten för människans liv måste vara ett axiom och följaktligen dödstraffets avskaffande en kulturnödvändighet för ett världssamhälle. (Se särskild motion nr 313.)

13. Skuldfrågan i kriget avskrivs. Systemet Europa bär skulden och allra minst bära vissa folk nu umgälla mera än andra. Var och en vidkännes sina krigskostnader och hela världen bidrager till ett återuppbyggande av de härjade trakterna.

Stockholm den 31 januari 1919.

Alfr. Werner.

